

РЕШЕНИЕ

№ 21463

гр. София, 23.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 30.05.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Пецова

ЧЛЕНОВЕ: Димитрина Петрова
Искра Гърбелова

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **2539** по описа за **2025** година докладвано от съдия Калина Пецова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба на М. Л. Г., чрез процесуалния си представител адв. Е., срещу решение № 585 от 01.02.2024 г., постановено по НАХД № 14403 по описа за 2023 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 96-ти състав, с което е изменен Електронен фиш Серия К № 7811776 от 21.07.2023 г., издаден от СДВР, с който на касатора, за извършено нарушение по чл. 21, ал. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание – „глоба“, в размер на 1200 лева, като преквалифицира санкционната норма от чл. 182, ал. 4, вр. ал. 1, т. 5 ЗДвП в такова по чл. 182, ал. 1, т. 5 ЗДвП и е намален размерът на наложената „глоба“ от 1200 лева на 600 лева.

С касационната жалба се иска отмяна на решението като незаконосъобразно и неправилно. Посочва се, че нарушението не е извършено от лицето Г.. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществото на спора, с което да бъде отменен изцяло ЕФ.

В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, не се явява и не се представлява.

Ответникът – Столичната дирекция на вътрешните работи, редовно призован, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Представителят на Софийска Градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София - град, двадесет и седми касационен състав, намира, че жалбата е

подадена в срока по чл. 211 от АПК от надлежна страна и се явява допустима. Разгледана по същество, същата е основателна.

От фактическа страна СРС е установил следното:

На 21.07.2023 г., в 15.15 часа, в [населено място], [улица] до номер 271, с посока на движението от [населено място] към [населено място] с автоматизирано техническо средство № MD 1193 била засечена скорост на движение на МПС – лек автомобил „Х. ЦРВ“ с рег. [рег.номер на МПС] от 92 км/ч., след приспаднат толеранс от 3 %, при разрешена такава – 50 км/ч. за населено място, т.е. превишение на скоростта от 42 км/ч.

Въз основа на тези данни от СДВР е издаден процесния ЕФ, с който М. Л. Г. е санкциониран с налагане на „глоба“, в размер на 1200 лева, за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП. В ЕФ е посочено, че нарушението е извършено в условията на повторност, в едногодишния срок от влизане в сила на ЕФ, серия К № 5958224 на 28.04.2023 г.

От приложения по делото снимков материал, заснет с мобилна система за видеоконтрол CORDON M2, с идентификационен номер MD1193, който е веществено доказателствено средство, изготвено по реда на чл. 189, ал. 15 ЗДвП, се установява, че на процесната дата – 21.07.2023 г., в 15.15 часа е измерена скорост на движение от 95 км/ч., която след приспаднат толеранс от 3 % е 92 км/ч., като са записани датата, часа, посоката на движение, фиксираната скорост и е сниман регистрационния номер на автомобила, който напълно съвпада с този, собственост на Г..

Към материалите по делото е приложен и протокол от 24.07.2023 г. за използването на АТСС по смисъла на чл. 10, ал. 1 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата. Техническото средство – мобилна система за видеоконтрол CORDON M2, с идентификационен номер MD1193 е одобрена и вписана в регистъра на одобрените за използване типове системи за измерване.

Периодичността на последващите проверки на тези системи е една година, като посочената мобилна система е преминала проверка на 14.03.2023 г. От приложения по делото протокол № 019-СГ-ИСИС/14.03.2023 г. на БИМ, Главна дирекция „Мерки и измервателни уреди“, отдел „Изпитване на средствата за измерване и софтуер“ е видно, че мобилната система за видеоконтрол отговаря на изискванията и дава допустима грешка при полеви условия при измерване на скоростта от 3 км/ч. до 100 км/ч. и от 3 % над 100 км/ч., като измерената скорост попада в обхвата на уреда.

Съдът е извел и правните си доводи, че нарушението е безспорно извършено. За да измени ЕФ е приел обаче за недоказано реализирането на деянието в условията на повторност по смисъла на § 6, т. 33 от ДР на ЗДвП, доколкото ЕФ Серия К № 5958224/2022 г., послужил като основание за това относно наложено наказание за идентично нарушение по чл. 21 ЗДвП, не е доказано по безспорен начин да е влязъл в сила. Въпреки изисканите от съда доказателства, пред въззивната инстанция не са представени писмени доказателства, удостоверяващи датата на връчване на ЕФ Серия К № 5958224/2022 г. на М. Г.. В мотивите на решението е посочено още, че в представена по преписката справка от ОПП-СДВР се твърди, че същият е връчен на 13.04.2023 г. и не е бил обжалван, но не могат да се представят доказателства за неговото връчване. Направеното отразяване в АИС на датата на връчване на посочения ЕФ не представлява доказателство в тази насока. С оглед на това, СРС е приел, че ЕФ Серия К № 5958224/2022 г. на СДВР не е бил редовно връчен на М. Г., поради което и не е влязъл в сила към датата на извършване на процесното административно нарушение. Посоченото е дало основание на решаващия съд за изменение на атакувания Серия К № 7811776 от 21.07.2023 г., като приложи санкционната

разпоредба на основния състав на нарушението, а именно тази по чл. 182, ал. 1, т. 5 ЗДвП, съответно да намали наказанието до предвидения в нея размер от 600 лева за превишаване на максимално допустимата скорост в населено място от с 42 км/ч.

Решението на въззивния съд е валидно, допустимо и правилно.

Правилен е изводът на СРС, че касаторът Г. е извършил нарушение чл. 21 ЗДвП. В ал. 1 на чл. 21 ЗДвП е въведена забрана за водачите на пътни превозни средства да превишават установената стойност в km/h. Когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава, е различна от тази, установена в ал. 1: за населено място, извън населено място, автомагистрала и скоростен път, това се сигнализира с пътен знак (чл. 21, ал. 2 ЗДвП).

В разглеждания случай е установено, че Г. е управлявал лек автомобил със скорост 92 км/ч. или с 42 км/ч. над максимално разрешената скорост от 50 км/ч., което е установено и заснето с радар АТСС. Техническото средство е преминало през периодична проверка за техническа изправност, видно от Протокол № 019-СГ-ИСИС/14.03.2023 г. на Българския институт по метрология, в който коректно е описан процесният радар с идентификационния му номер, а именно № MD1193.

По силата на чл. 182, ал. 1, т. 5 ЗДвП водач, който превиши разрешената максимална скорост в населено място, се наказва за превишаване над 40 km/h - с глоба 600 лева. Според чл. 182, ал. 4 ЗДвП когато нарушението по ал. 1, т. 1 – т. 5, ал. 2 и ал. 3, т. 1 – т. 5 е повторно, наказанието е предвидената за съответното нарушение глоба в двоен размер, а за повторно нарушение по ал. 1, т. 6 и ал. 3, т. 6 - предвидената за съответното нарушение глоба в двоен размер и лишаване от право да се управлява моторно превозно средство за срок три месеца. Според определението, дадено в § 6, т. 33 от ДР на закона, „повторно нарушение“ е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на НП, с което е наложено наказание за същото по вид нарушение.

Обосновано СРС е приел, че доказателствената съвкупност по делото навежда на категоричен и несъмнен извод за доказаност на нарушението по чл. 21, ал. 1 ЗДвП, но при недоказаност на квалифицирания състав за повторност по чл. 182, ал. 4 ЗДвП. Съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 8 от 16.09.2021 г. на ОСС на ВАС районният съд има правомощие да преквалифицира описаното в наказателното постановление изпълнително деяние, подвеждайки установените от административнонаказващия орган факти под друга нарушена законова разпоредба чрез прилагането на закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо административно нарушение, без съществено изменение на обстоятелствата на нарушението. Правилно районният съд е приел за изпълнени в конкретния случай на предпоставките за преквалифициране на деянието, при което отпада единствено съставът на квалифицирано нарушение без изменение на фактическите обстоятелства на нарушението по чл. 21, ал. 1 ЗДвП, но чрез прилагане на по-леко наказание по чл. 182, ал. 1, т. 5 ЗДвП.

По изложените доводи настоящият касационен състав приема, че въззивният съд е постановил валидно, допустимо и правилно решение, в съответствие с материалния закон и без да е допуснато съществено нарушение на процесуалните норми, което да съставлява отменително основание.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, Административен съд София – град, XXVII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 585 от 01.02.2024 г., постановено по НАХД № 14403 по описа за

2023 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 96-ти състав.
РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ

ЧЛЕНОВЕ